Anhang
til
1851. Rigsdagstidenden. № 75.
Anden Session.

(Forts. af Lovudk. ang. Pens. af de milit. Underc. samt om Invalidforf.)

For Sø-Etatens Vedkommende antages disse Bestemmelser derimod ikke at ville fremkalde nogen forøget Udgift, da det maa forudsættes, at forommeldte Overeenskomst med Kjøbenhavns Fattigvæsen kan erholdes hævet, og at de af Samme hidtil aarligen oppebaarne 8,000 Rbd. da ville være fuldkommen tilstrækkelige til at dække Beløbet af de Etatens Enker tilkommende Pensioner.

ad § 19.

Hvad denne Paragraph angaaer, maa man henholde sig til, hvad der er anført for den lignende Bestemmelse, som i § 6 indeholdes for Mandens Vedkommende.

ad § 20.

Overeensstemmende med den tidligere udtalte Anskuelse angaaende Statens Forpligtelse imod Invaliderne og deres Efterladte, bør Størrelsen af de her omhandlede Understøttelser være afhængig af den Paagjældendes Trang. Man har derfor kun søgt Understøttelsen begrændset ved et efter Mandens militaire Stilling passende Minimum og Maximum, og formeent, at det forøvrigt kunde overlades den Autoritet, til hvilken Bestyrelsen af Underclassernes Pensionsvæsen og Invalidforsørgelse anbetroes, nærmere at bestemme Understøttelsens Størrelse efter de i ethvert enkelt Tilfælde forhaandenværende Omstændigheder. For de Enker efter Faldne og Invalider, der for Tiden haves, kan den med dette Forslag forbundne Udgift ansættes til c. 4,000 Rbd. aarlig, indtil Afgang finder Sted.

ad § 21.

Da disse Understøttelser afhænge af Vedkommendes Trang til samme, er det en Selvfølge, at de maae kunne forhøies eller forringes indenfor de fastsatte Grændser, eller endog ganske inddrages. Enkerne ville imidlertid, saalænge de ikke indgaae et nyt Ægteskab, sjeldent eller aldrig blive istand til at forbedre deres Stilling, og har man derfor fundet det rigtigst, at de ikke destomindre tillægges Understøttelsen som livsvarig. Understøtelsen bør derhos ligesaa lidet for deres som for Invalidernes Vedkommende forringes eller aldeles inddrages, naar deres Kaar ikke forbedres i en betydelig Grad. Forøvrigt støtter den i Paragraphens sidste Passus indeholdte Bestemmelse sig derpaa, at Enkens Krav paa Statens særlige Forsorg alene begrundes i Mandens Adgang dertil og at den hende tillagte Understøttelse desaarsag bør staae i et passende Forhold til den Forsørgelse, som Manden har oppebaaret eller kunde have tilkommet.

ad § 22.

Den i §'en indeholdte Bestemmelse antages tilstrækkeligen begrundet i den forskjellige Adkomst, som en saadan Enke efter § 16 har til Statens særlige Forsorg, og henvises derhos til, hvad der ved §§ 12 og 13 er bemærket angaaende den lignende Bestemmelse, som er foreslaaet for Mandens Vedkommende.

ad § 23.

Bestemmelsen i denne §'s 1ste Passus maa ligeledes betragtes som en Selvfølge, hvorpaa man dog har troet at burde henlede Vedkommendes Opmærksomhed, og formenes den i 2den Passus foreslaaede Modification at ville finde sit Forsvar i Motiveringen til de nævnte §§ 8 og 15, idet Omsorgen for deres Efterladte ogsaa kunde være en meget væsentlig Bevæg-